

მზე

ნათელი

လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်ခန့်ကရေးသားခဲ့သောဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ ။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်စာအုပ်အဖြစ်မထွက်ရှိနိုင်ပဲ ယခုမှ သာ
အနည်းငယ်ပြန်ပြင်ရေးသားပြီး ထုတ်ဝေလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ထိခိုက်စေလိုသောရည်ရွယ်ချက်မရှိ
ပါ...။

အခန်း (၁)

အိမ်ကလေးအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်
၏ ချောင်းဆိုးသံမှ တစ်ပါးတစ်အိမ်လုံး ငြိမ်သက်နေသည်။ ။

ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ အိပ်ရာထဲလဲနေသော အဘိုးကြီးဘေး
တွင် အဘွားကြီးတစ်ယောက်လည်း ထိုင်နေ၏။

အဘွားကြီးက အဘိုးကြီးကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းခဏခဏ ချနေရ
သည်။ ။ တစ်အိမ်လုံးတွင်

အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီး နှစ်ယောက်ထဲသာ ရှိ၏။

“အဟွတ် ... အဟွတ်”

အဘွားကြီးက အနီးအနားရှိ ရေကိုယူကာ အဘိုးကြီးကိုတိုက်လိုက်
သောကြောင့် အဘိုးကြီးမှာ ပြန်ငြိမ်သွားပြီး ခဏအကြာတွင် အိပ်ပျော်
သွားလေ၏။ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

မရည်ရွယ်ပဲနဲ့ ပါးပြင်ကမျက်ရည်များကျလာ၏။ အဘိုးကြီးနိုးလာရင် မြင်သွားမှာ စိုးသောကြောင့် မျက်ရည်များကို ကမန်းကတန်းသုတ်လိုက်၏။

ဘေးအိမ်က ရေဒီယိုဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရသည် ။ မိမိဘဝကိုတွေးရင်း ငိုချင်စိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ကာ တစ်ဖက်အိမ်က ရေဒီယိုမှ လာတဲ့ အသံများကိုသာ နားစွင့်နေမိသည် ။

“နိုင်ငံတော် သမ္မတအား ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်း”

“အဟွတ် ... အဟွတ်”

အဘိုးကြီး၏ ချောင်းဆိုးသံကြောင့် စိုးရိမ်သွားပြီး ရင်ဘတ်ကိုဖိပေးထားလိုက်သည် ။

ခဏအကြာတွင် ပြန်ငြိမ်သွား၏ ။

“လွှတ်တော်အစည်းအဝေးများ တွင် နိုင်ငံတော် သမ္မတအား ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခဲ့ပါသည် ။

ထိုသို့ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခဲ့ရာတွင်

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....”

ရေဒီယိုက တဂျစ်ဂျစ်နဲ့ အသံမြည်နေသော်လည်း
ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြားရသည် ။ နိုင်ငံတော်သမ္မတရွေးချယ်တင်မြှောက်သည့် သတင်းကိုကြေငြာနေခြင်းဖြစ်သည် ။မနွေကလည်း

တစ်ခေါက်လွှင့်သွားတာကို ကြားရပြီး ဖြစ်သည် ။ ရေဒီယိုအသံက တိုးသွားသည် ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သဲသဲကွဲကွဲမကြားရတော့ချေ။

“.....
.....
.....”

အိပ်ချင်လာသည် ။ နေ့ခင်းက ပင်ပန်းထားသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ကိုက်ခဲနေသည် ။

မှေးခနဲဖြစ်သွားသည် ။ အဘိုးကြီး၏ ဟောက်သံတိုးတိုးလေးကို ကြားနေရသည် ။ အဘိုးကြီး မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ပိုပြီး ဝမ်းနည်းသွားရသည် ။

ပိန်းချုံးနေသော မျက်နှာနှင့် အသားအရေတို့ က အရင်တုန်းက လောက် မလန်းဆန်းတော့။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ အဘိုးကြီးကို ချစ်နေဆဲဖြစ်သည် ။ စိုးရိမ်ဆဲ၊ ကြင်နာယုယဆဲပဲ ဖြစ်သည် ။

ဘေးနားကအိမ်မှ ရေဒီယိုပိတ်သံကြားလိုက်ရသည် ။ သမ္မတကြီး မိန့်ခွန်းပြီးသွားပြီ ထင်သည် ။

ထိုင်နေရာမှ ကုန်းရုန်းထလိုက်သည် ။ အဘိုးကြီး နိုးမှာ စိုးသောကြောင့်ဖွဖွကလေးထလိုက်ရသောကြောင့် ခြေထောက်က နည်း

နည်းနာသွားသည် ။

ငယ်ငယ်တုန်းကလို မဟုတ်သောကြောင့် အရာရာက
မသွက်လက်ချင်တော့။ မနက်ဖြန်ရောင်းရန်အတွက်
ပြုတ်ထားသောပဲပြုတ်အိုးကို ချပြီး မီးကြွင်းမီးကျန်များကိုငြိမ်းလိုက်သ
ည် ။

မနက်အစောကြီးထပြီး နည်းနည်းထပ်နွေးရဦးမည်။ အဘိုးကြီးအိပ်
နေသောနေရာသို့ ခပ်ဖွဖွလေးလျှောက်ရင်းထိုင်ချလိုက်သည် ။

ခုနက အိပ်ချင်နေသော စိတ်များ ပျောက်သွားပြီးမျက်လုံးများ ကြော
င်နေသည် ။ မီးခွက်က

မီးစာကိုအနည်းငယ်မြှင့်လိုက်သည် ။

ခုနကထက် အိမ်ကပိုလင်းသွားသည် ။
ခပ်လှမ်းလှမ်းကသတင်းစာများကို ကြည့်ရင်း မနက်ဖြန်ပဲပြုတ်ထည့်
ပေးဖို့ စာရွက်များ မဖြရသေးသည် ကို သတိရသွားသည် ။

ထို့ကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိသတင်းစာများကိုလှမ်းယူလိုက်ရင်းဖြဲနေ
ကျ (ပဲပြုတ်ထည့်နေကျ)စာရွက်အချိုးအတိုင်း ရရန်ခေါက်လိုက်သည် ။

သတင်းစာများ ထဲတွင် (သမ္မတ ခန့်အပ်သည့်) သတင်းများ သာ ပါ
နေ၏။ ဈေးထဲကကုန်စိမ်းသည် မိလှဆီက ဈေးရောင်းပါးချိန် စာလေးန
ည်းနည်းသင်ထားသောကြောင့် အနည်းငယ်ရေးတတ်ဖတ်တတ်နေတာ
ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။

သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာအချို့ကိုလည်း စာလုံးပေါင်းဖတ်ကြည့်မိ
သည် ။ မနေ့က ဖတ်ခဲ့သည့်

ကြော်ငြာနှင့် ဆင်တူသည် ။

ခဏကြာသောအခါ ပဲပြုတ်ထည့်ရန် တော်တော်များများ ရလာသောကြောင့် ကျန်သည့်သတင်းစာများကို ဖယ်ထားလိုက်သည်။ ။

ထိုသတင်းစာများ ထဲက စာရွက်အလွတ် သုံးလေးရွက်ထွက်ကျလာသောကြောင့် သပ်သပ်ဖယ်ထားလိုက်သည်။ ။

အဘိုးကြီးကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်ရသေးသည်။ သူရေများ ဆာနေမလား။ အိပ်ပါစေ နိုးလာတော့မှ တိုက်တာပေါ့။

ဖြတ်ပြီးသားစက္ကူများကို တောင်းပေါ်တင်လိုက်သည်။ ။ ပိုနေသောသတင်းစာများကိုတော့

နောက်တစ်နေ့အတွက် ဖယ်ထားလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် အဘိုးကြီးဘေးနားတွင် အိပ်ရန်အတွက် ဝင်လှဲလိုက်သည်။ ။ သို့သော် အိပ်လို့ မရသေးပဲ ဟိုလိုမ့်ဒီလိုမ့်ဖြစ်နေသည်။ ။

အဘိုးကြီးနိုးလာမှာ စိုးသောကြောင့် ဖြည်းဖြည်းသာသာလေး လူးလှိမ့်နေရသည်။ ။ ပြန်ထထိုင်လိုက်၏။

အချိန်ကဆယ်နာရီလောက် ရှိရောပေါ့။ သူ့အိမ်မှာ နာရီမရှိသောကြောင့် အချိန်ကိုတော့အတိအကျမသိချေ။

မီးခွက်မီးကတော့ တောက်လောက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ။

မီးခွက်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ လည်း အတွေးများ ဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ။

လက်က အိပ်ရာဘေးရှိ တစ်ခုခုကို သွားဖိမိသည်။ ။ ညနေက ဈေးနားမှာ ကောက်ရသောခဲတံလေးတစ်ချောင်းဖြစ်သည်။ ။

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားရင်း ရှေ့ရှိ မသိမ်းရသေးသောစာရွက်အလွ

တ်များကို ကြည့်နေမိသည်။ ။

တွေဝေနေမိသည်။ ။

စကားပြောဖော်မရှိပဲညနေတိုင်းဖြတ်သန်းနေရသော မိမိဘဝကို ဝမ်းနည်းလာသည်။ ။အဘိုးကြီးကတော့ ဒါတွေ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အေးလေ ... သူလည်း ငါ့လို စိတ်ဆင်းရဲနေမှာ ပေါ့။ တွေးရင်းနဲ့ ပဲ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြမ်းပြင်သို့ငုံ့လိုက်ကာ ရှေ့ရှိ စာရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ။

လေတစ်ချက်တိုက်သောကြောင့် သူ့ရှေ့သို့ သတင်းစာတစ်ချို့လွင့်လာသည်။ ။ သမ္မတကြီးပုံပါသောသတင်းစာမျက်နှာဖုံးက သူ့ရှေ့တွင် အထင်းသားကြီးဖြစ်နေ၏။

ဘာရယ်မဟုတ် သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်အဖြစ်ကို တွေးရင်းမျက်ရည်ကျ၏။ သတင်းစာရှိပုံတစ်ပုံပေါ်သို့ မျက်ရည်များကျသွား၏။

လက်ဖြင့် ကမန်းကတန်း သုတ်လိုက်သည်။ ။

အခုအချိန်မှာ သူတို့ ရဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကိုဘယ်သူက နားထောင်ချင်ပါ့မလဲ။

နားထောင်ပါကလဲ ဘယ်သူက ယုံမှာ လဲ။

သတင်းစာများကို နေရာတကျပြန်ထားလိုက်ပြီး ရှေ့ရှိစာရွက်အလွတ်ကို ယူကာ လက်ထဲရှိခဲတံလေးဖြင့် စာအချို့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်လုံးချင်းရေးနေမိသည်။ ။

သို့

သမ္မတကြီး ...

အဘိုးကြီးရဲ့ ချောင်းဆိုးသံကြောင့် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ငြိ
မ့်သွားသောအခါတွင်

သူ့စာကို ဆက်ရေးနေမိသည် ။

* * *

အခန်း (၂)

“အဘွားရေ ... အဘွားရေ”

လူတစ်ဦးသည် ချည့်နဲ့ နဲ့ အိမ်ကလေးအပြင်ကနေ အတွင်းသို့ လှမ်း
အော်နေသည်။ ။ ထိုသူသည် အထဲက ထူးသံမကြားသောကြောင့် နောက်
တစ်ခေါက်ထပ်အော်ပြန်သည်။ ။

“အဘွားရေ ... အဘွား ၊ ပဲပြုတ် လိုချင်လို့ ”

မည်သို့မျှ ပြန်ထူးသံမကြားရသည့်အဆုံး ဟစ်ဟစ်ဖြစ်နေသော
တံခါးလေးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ။တံခါးမှာ တဂျစ်ဂျစ်ဖြင့် ပွင့်သွားပြီး
ကြမ်းပြင်တွင် တစ်ခုခုဖြင့်သွားညှိနေသောကြောင့် အပြည့်မပွင့်ပဲ ရှိနေ
သည်။ ။

“အဘွားရေ ... အဘွား”

ပြန်ထူးသံမကြားရသောကြောင့် ဈေးများ သွားပြီလားဆိုပြီး
ထိုလူမှာ အတွေးဝင်သွားသည်။ ။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဒီအချိန် ပဲပြုတ်လာဝယ်နေကျဖြစ်သောကြောင့် မ
သွားလောက်သေးပါဘူးဟု

စိတ်ထဲ တွက်နေမိသည်။ ။

အိမ်အဝင်ဝတွင် ဖိနပ်အစုတ်ကလေးနှစ်ရံတွေ့ခြင်းကလည်း
အဘွားကြီးနှင့်အဘိုးကြီးတို့

အိမ်ထဲတွင် ရှိရမည်ဟု တွေးလိုက်ကာ အိမ်ပေါ်ကို တက်လိုက်၏။

“အဘွား ... အဘွား”

ပါးစပ်ကလည်း အော်ခေါ်ရင်း အိမ်အပေါ်သို့ တက်လိုက်သည် ။

* * *

အခန်း(၃)

“ဟင်”

တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

အဘိုးကြီးသည် ဖျာပေါ်တွင် လှဲလျောင်းအိပ်ပျော်နေပုံ ဖြစ်နေပြီး အဘွားကြီးကတော့ စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် ခဲတံကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ကာ ခွေခွေလေး ဖြစ်နေသည်။

အနားသို့ တိုးသွားလိုက်သည်။

အိပ်ပျော်နေတာလား မသိ ...။

“အဘွား ... အဘွား”

အဘွားကြီးရဲ့ ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

“အမလေး”

လန့်ပြီး အနောက်သို့ ဆုတ်လိုက်မိသည်။

မည်သို့ ဆိုသော် အဘွားကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အေးစက်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီး ... အဘိုးကြီးရော ...။ ထိုလူမှာ အားတင်းကာ ပြန်ထပြီး နောက် အဘွားကြီးကို

ကျော်ကာ အဘိုးကြီးလက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်၏။

“သေ ... သေနေပြီပဲ”

အဘိုးကြီးရော အဘွားကြီးပါ သေဆုံးနေကြပြီဖြစ်သည်။ ။ ထိုသူသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အိမ်အပြင်ထွက်ကာ အိမ်နီးချင်းများကို လှမ်းအော်ခေါ်လေ၏။

မကြာမီအချိန်တွင် အိမ်နီးချင်းများ ရောက်လာကာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် သက်ဆိုင်ရာသို့ အကြောင်းကြားလေသည်။ ။

အဘိုးကြီး နှင့် အဘွားကြီးမှာ ညတုန်းက သေဆုံးပုံရသည် ဟု အားလုံးက ခန့်မှန်းပြောကြားကြလေသည်။ ။

ညနေ နေမဝင်ခင် ဘေးအိမ်က ဒေါ်သန်းလှက သူနှင့် စကားပြောခဲ့သေးကြောင်း ပြောဆိုနေလေသည်။ ။

အဘိုးကြီး နှင့် အဘွားကြီးမှာ သားထောက်သမီးခံ မရှိဟု အားလုံးက သိထားကြသည်။ ။

ရပ်ကွက်ထဲကို ပြောင်းလာတာလည်း သိပ်မကြာသေးပေ။ ။ အဘွားကြီးကတော့ဈေးထဲတွင် ပဲပြုတ်ရောင်းပြီး အဘိုးကြီးကတော့ ကျန်းမာရေးမကောင်းသောကြောင့်အိမ်ထဲမှာပင် လှဲနေရတာ အတော်ကြာပြီဟု သိရသည်။ ။

ခဏအကြာတွင် သက်ဆိုင်ရာမှ ရောက်လာကြပြီး အဘိုးကြီးအလောင်းနှင့် အဘွားကြီးအလောင်းကို သယ်ယူသွားကြလေသည်။ ။

အဘွားကြီးလက်ထဲရှိ ဆုပ်ကိုင်ထားသော စာရွက်ကိုတော့ အလောင်းသယ်သူကအဘွားကြီးလက်ထဲမှ ယူလိုက်ပြီးဖတ်ကြည့်မလို့ ပြင်စဉ်မှာပင် အခြားလူတစ်ဦးက လှမ်းခေါ်လိုက်သောကြောင့် မဖတ်ဖြစ်တော့ပဲ တစ်ဖက်သို့ချထား လိုက်လေသည်။ ။

ထို့နောက် ထိုသူသည် အလောင်းသယ် ၊ ဘာသယ်နှင့် ထိုစာကို မေ့
သွားလေသည် ။

ပြီးနောက် အလောင်းတွေ့သူ အသက် (၄၈)၊ ကလေးနှစ်ယောက် အ
ဖေဖြစ်သူ အိမ်နီးနားချင်း ဦးဘဆွေကို အနည်းငယ် မေးမြန်းပြီး မှတ်တ
မ်းတင်ကြလေသည် ။

* * *

အခန်း(၄)

အလောင်းများ သယ်ယူသွားပြီးနောက် ရပ်မိရပ်ဖများ သာ အိမ်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

သားထောက်သမီးခံ မရှိသောကြောင့် ရပ်ကွက်ကပင် တာဝန်ယူ၍ ရက်လည်ကိစ္စ စီစဉ်ကြရန်ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် အသီးသီးတာဝန်ခွဲယူကြလေသည်။ ။

ခဏကြာသောအခါတွင် ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်စောင့်မည့်သူ ကောင်လေး လေးယောက်နှင့်အလောင်းတွေ့သူ ဦးဘဆွေသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။

“ကဲ ... ငါလည်း အလုပ်လေး အချိန်မီသွားလိုက်ဦးမယ်”

ဦးဘဆွေက ကောင်လေး လေးယောက်ကို ပြောပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ထလိုက်သည်။ ။

ထိုစဉ် အိမ်ထဲသို့ လေတစ်ချက် ဝေ့သွားသောကြောင့် အိမ်ထောင့်နားရှိ စာရွက်လေးတစ်ရွက်

လေပေါ်မြောက်တက်သွားတာကို ဦးဘဆွေ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အဘွားကြီးလက်ထဲက စာရွက်ကို သတိရလိုက်ကာ ထိုစာရွက်မှာ အဘွားကြီးလက်ထဲမှ ကျကျန်ခဲ့သော စာရွက်ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးလိုက်သည်။ ။

သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လေတိုက်ပြီး လာကျသောကြောင့် ကော
က်ယူဖတ်ကြည့်မိသည်။ ။စာရွက်မှာ
ညစ်နွမ်းနွမ်းစာရွက်လေးတစ်ရွက်ဖြစ်ပြီး လက်ရေဆိုးဆိုးဖြင့် “သို့ ... သ
မ္မတကြီး” ဟု ရေးထားသောကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားကာ အောက်ကို
ဆက်ဖတ်ကြည့်ရာ ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားတာနဲ့ ဘာရယ်မဟုတ်စာ
ကို အိတ်ထဲထည့်သိမ်းထားလိုက်သည်။ ။

“တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ အသွားကြီး”

ဟု ရေရွတ်ပြီးနောက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။ ။

* * *

အခန်း(၅)

“ငါ့ဟိုဘက် နာရေးအိမ် သွားလိုက်ဦးမယ်”

ရုံးက ပြန်ရောက်ကာ ထမင်းစားပြီးနောက် ဦးဘဆွေက သူမိန်းမကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

“အင်္ကျီ လေးဘာလေးလဲသွားပါဦးလား ၊ ရုံးကပြန်လာတဲ့ အင်္ကျီ ကြီးနဲ့ ”

ဦးဘဆွေက အင်္ကျီကိုတစ်ချက် နှမ်းကြည့်ပြီးနောက် အင်္ကျီ ကိုချွတ်ကာ တန်းပေါ်ကအင်္ကျီ တစ်ထည်နှင့် လဲ လိုက်လေသည်။ ။ဝတ်ပြီးသား ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က အင်္ကျီကို သူမိန်းမလက်ထဲသို့ ထိုးထည့် လိုက်လေသည်။ ။

“ဟိုဟာ ဒီဟာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့ ဦးနော်”

“အေးပါ”

ဦးဘဆွေက ထိုသို့ပြောပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားသည်။ ။

ဦးဘဆွေမိန်းမ ဒေါ်ထားရီမှာ သူ့ယောက်ျားအင်္ကျီကိုကိုင်ရင်းသားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေသည့်အသံကြောင့် အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်လိုက်သည်။ ။

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“သား လေယာဉ်ပျံလုပ်နေတဲ့ စာရွက်ယူသွားလို့ ”

“ မဟုတ်ဘူး အမေ ၊ အဲဒါ သားစာရွက် ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသောကြောင့် လေယာဉ်ပျံမရသည့် သားငယ် မင်းမင်းကို-

“ကဲ ... ကဲ ၊ အမေ လေယာဉ်ပျံလုပ်လို့ ရတဲ့ စာရွက်တစ်ရွက်ရှာပေးမယ် ၊ မငိုနဲ့ တော့ဟုတ်ပြီလား”

သားငယ် မင်းမင်း အငိုတိတ်သွားတော့ သူ့အတွက် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ရှာပေးရပြန်သည် ။အရေးထဲ စာရွက်အလွတ်က မရှိဘူး ဖြစ်နေသည် ။

သူ့ယောက်ျား စားပွဲပေါ်မှာ လည်း ဖြုတ်ထားသည့် စာရွက်မရှိချေ။ အသစ်ဖြုတ်ဖို့ ဆိုတာလည်း နှမောနေသည် ။

“အမေ ... အဖေ့ အင်္ကျီအိတ်ထဲက စာရွက်အပြုတ်တစ်ခုတွေ့တယ်”

သူ့ချထားသော အင်္ကျီကိုကိုင်ရင်း သားငယ် မင်းမင်းကို လှမ်းအော်သည် ။

“ဟဲ့ ... ဘာရေးထားသေးလဲ”

“မသိဘူး ... လက်ရေးတွေက ဟိုခြစ် ဒီခြစ်နဲ့ ”

“ဒါဆို အကြမ်းရေးထားတာ ဖြစ်မယ် ... ယူသုံး လိုက်လေ”

ဟင်းချက်စ တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် ပြီးပြီးရော ပြောပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့ရသည် ။

ထိုသို့ဖြင့် မင်းမင်းက သူ့အဖေအိတ်ထဲမှ စာရွက်ကိုယူကာ လေယာဉ်ပျံကြီးလုပ်ပြီး

လေထဲတွင် ဝဲပျံနေလိုက်သည်။ ။

ခဏအကြာတွင် အောက်က သူငယ်ချင်းများက
လာခေါ်ကြသောကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ လုပ်ပြီးသား လေယာ
ဉ်များကို ပစ်ချပြီး အိမ်အောက်ဆင်းသွားကြသည်။ ။

* * *

အခန်း (၆)

ရက်လည်ပြီးနောက် အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးအိမ်မှာ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ ။ ငှားထားသည့် အိမ်ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်ပိုင်ရှင်က အိမ်ကို သော့ခတ်ပိတ် လိုက်လေသည်။ ။

နောင်ငှားတဲ့ သူရှိမှ သာ ဒီအိမ်က လူပြန်နေကြမည်ဖြစ်ပြီး အခုတော့ ဒီအတိုင်းသာပိတ်ထားရပေဦးမည်။

ဦးဘဆွေသည် အဘိုးကြီး အဘွားကြီးအိမ်ကနေ သူ့အိမ်ဘက်သို့ ကူးလိုက်သည်။ ။ ညဘက်အသုဘအိမ်မှာ ပဲ အိပ်ရေးပျက်နေသောကြောင့် ဒီနေ့တော့ အိမ်မှာ ပဲကောင်းကောင်း နားရဦးမည်။

သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူ့မိန်းမ ဈေးကပြန်လာတာနဲ့ သွားတိုးသည်။ ။

“ရှင့်မလဲ ... အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက်နဲ့”

မိန်းမက ထုံးစံအတိုင်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့ ပြောရင်း အိမ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ။

“လူမှုရေးပဲ မိန်းမရယ်”

“ဈေးထဲမှာ အဘိုးကြီးတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောနေကြတယ်ရှင့်”

စိတ်မဝင်စားသော်လည်း သူ့မိန်းမကအားတက်သရောပြောနေ

သောကြောင့် စိတ်ကျေနပ်စေရန်အတွက် -

“ဘာတွေ ပြောနေကြလို့လဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်ရသည်။

“နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်နက်ထဲ သေသွားတာ ထူးဆန်းတယ် တဲ့”

“ဟုတ်လား”

“စိတ်ဆင်းရဲပြီး သူတို့ ဘာသာ သူတို့ သတ်သေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ် ၊ ဒါမှ မဟုတ် တစ်ခုခုအမှားလုပ်မိလို့ များ ဖြစ်ကြတာလား တဲ့ ... အမလေး ပြောရင်းနဲ့ ကြောက် လာပြီ”

မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ပစ္စည်းများ ဟိုဒီချနေသော သူမိန်းမကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းတစ်ချက် ခါလိုက်သည်။

ဈေးထဲက မဟုတ်က၊ဟုတ်က ပြောခဲ့တာတွေကို နားယောင်ခဲ့ပုံရသည်။ ။ တကယ်တော့တာဝန်ရှိသူများ ၏ စစ်ဆေးချက်အရ အဘိုးကြီးမှာ နှလုံးရောဂါနှင့်သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီးအဘွားကြီးမှာ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ကာ ရုတ်တရတ်သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးစလုံး တစ်ညတည်းသေဆုံးခြင်းကတော့ ထူးဆန်းသလိုဖြစ်နေသည်။

“ငါခဏလဲ့လိုက်ဦးမယ်”

ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူမယ်ဟု ဆုံးဖြတ်

ထားပြီး သားနှစ်ယောက်ကို မတွေ့သောကြောင့် -

“သားနှစ်ယောက်ရော”

“လမ်းထိပ်သွားဆော့တယ်လေ”

ဆက်မမေးတော့ပဲ အခန်းထဲရှိ ဖျာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။ ။

* * *